

LÁ THƯ MỤC VỤ

Chuyến hành hương Thánh Địa của chúng tôi tổng cộng là 52 người, gồm 47 người của cộng đoàn chúng ta, ba mẹ con bà cụ 82 tuổi ở Wollongong, và hai vợ chồng ở Melbourne. Hai đêm đầu chúng tôi ở tại Nazareth gần đền thờ Truyền Tin, ba ngày kế tiếp chúng tôi ở tại Belem, sát bên cạnh đền thờ Giáng Sinh nơi có hang Máng Cỏ của Chúa Hài Đồng, và ba ngày cuối chúng tôi ở trong thành phố Jerusalem nơi có đền thờ Mộ Chúa bao gồm quần thể Đồi Golgotha: Chỗ dựng cây Thánh Giá, tảng đá nơi tẩm liệm xác Chúa, và hang mộ nơi táng xác Chúa và là nơi xảy ra biến cố Phục Sinh.

Trong 10 ngày ngắn ngủi với sự sắp xếp lớp lang tuyệt vời của Cha Nguyễn Tâm Thường, đoàn hành hương đã thăm viếng tất cả những nơi có thánh tích quan trọng từ miền Galilea phía Bắc đến Bethlehem phía Nam. Phía Bắc chúng tôi được dâng lễ trước căn nhà theo Thánh Truyền là nơi Sứ Thần Gabriel đến truyền tin cho Đức Maria, viếng chỗ Chúa ban Hiến Chương Nước Trời bây giờ có đền thờ Tám Mối Phúc Thật, thăm Biển Hồ Galilea nơi Chúa gọi bốn môn đệ đầu tiên, và dâng lễ tại bờ biển nơi sau khi sống lại Chúa đã trao quyền cai quản Giáo Hội cho Thánh Phêrô, viếng di tích Hội Đường Capharnaum và viếng đền thờ xây trên nền nhà nơi Chúa chữa nhạc mẫu của thánh Phêrô khỏi cơn sốt, và trên đường xuống miền nam chúng tôi ghé qua đền thờ Cana xây trên chỗ xưa Chúa đã làm phép lạ biến nước thành rượu.

Xuống miền nam chúng tôi được dâng lễ bên trong hang đá nơi đặt máng cỏ Chúa Hài Đồng cách đó mấy bước là nơi Chúa hạ sinh, thăm Cánh Đồng Thiên Thần nơi bây giờ còn giữ lại được những hang động giống những hang động hơn hai ngàn năm trước các mục đồng trú cùng đoàn vật vào ban đêm, từ đây về Belem khoảng 8 cây số nên khi các thiên thần hiện ra báo tin Đấng Cứu Thế đã giáng sinh thì các mục đồng chạy bộ về Belem thờ lạy Chúa Hài Đồng.

Đặc biệt chúng tôi ở khách sạn nằm trong thành phố Jerusalem nên chúng tôi được đi chặng đường Thánh Giá từ sáng sớm lúc người ta chưa buôn bán vì đường Thánh Giá (Via Dolorosa) xưa bây giờ người ta xây nhà cửa và buôn bán chật kín hai bên nếu đi trễ sẽ cản trở công việc buôn bán và đi lại của người khác. Chúng tôi được dâng lễ trong hầm mộ Chúa, dâng lễ trên đỉnh đồi Golgotha bên cạnh nơi hai ngàn năm trước đã dựng cây Thánh Giá treo xác Chúa, ngoài ra chúng tôi còn được dâng lễ tại tảng đá trong vườn Giếtsimani nơi Chúa sắp mình xuống cầu nguyện, máu và mồ hôi Chúa đã chảy ra trên tảng đá này.

Còn nhiều thánh tích khác chúng tôi đã thăm viếng, nhưng không thể kê khai hết ra trong lá thư vồn vện hơn 500 chữ này, nhưng có một thánh tích quan trọng tôi muốn nói đến hôm nay là tảng đá còn ghi dấu chân nơi Chúa đứng từ giữa các môn đệ trước khi về trời. Thánh tích này bây giờ do một gia đình Hồi Giáo trông coi, tảng đá đã được bọc lại bằng một mái vòm, và khu đất được bao quanh bằng một bức tường tròn chu vi khoảng 50 mét. Vì do người Hồi Giáo quản lý nên thánh tích này là nơi duy nhất không có đền thờ hay bàn thờ để dâng lễ, chỉ được đến tham quan thôi.

Chúa Nhật này là Lễ Thăng Thiên nên tôi xin được cùng quý ông bà anh chị em suy niệm về thánh tích chỗ Chúa đứng từ giữa các môn đệ trước khi về trời: Tại sao thánh tích này là nơi quan trọng duy nhất không có đền thờ Kitô giáo? Và Chúa muốn nói gì với chúng ta về điều đó?

“Các con hãy đi khắp thế gian, rao giảng Tin Mừng cho mọi tạo vật” (Mc 16:15). Trước khi về trời Chúa truyền cho chúng ta nhiệm vụ tiếp tục sứ mạng rao giảng Tin Mừng ra khắp nơi chứ Chúa không căn dặn chúng ta xây đền thờ bao quanh các thánh tích rồi tranh dành nhau quyền cai quản. Dĩ nhiên nếu không có biết bao người đổ máu ra bảo vệ và gìn giữ các nơi có di tích thánh thì bây giờ chúng ta không còn một dấu tích nào để kính viếng. Nhưng một cách nào đó các Kitô hữu nhiều khi chỉ lo giữ đạo và giữ các thánh tích mà quên mất lời căn dặn đi truyền đạo của Thầy Chí Thánh.

Ở Thánh Địa bây giờ Kitô hữu là thiểu số. Vùng Galilea còn khoảng chục ngàn người, miền Samari chỉ còn vài trăm người, và vùng Giudea là nơi đa số người Do Thái giữ đạo Môisen sinh sống, cùng với dân Palestine theo Đạo Hồi, các Kitô hữu chỉ có khoảng vài ngàn người. Như thế chính ở cái nôi của Kitô giáo là Jerusalem thì từ hai ngàn năm qua Chúa Kitô đã chết và phục sinh mỗi ngày trong cuộc bách hại không ngừng nghỉ của các thế lực tôn giáo và chính trị. Có lẽ việc thành lập quốc gia Israel là sự quan phòng của Thiên Chúa vì dẫu sao đôi thoại và dàn xếp giữa Kitô giáo và Do Thái giáo dễ dàng hơn vì hai tôn giáo có cùng chung một nửa Bộ Thánh Kinh mà chúng ta gọi là phần Cựu Ước.

Bài học tôi học được từ chuyến hành hương vừa qua là chỉ khi sống giới răn yêu thương thực sự chúng ta mới có sức cảm hóa người khác và mới có thể thi hành mệnh lệnh Chúa truyền cho chúng ta trước khi về trời: *“Các con hãy đi khắp thế gian, rao giảng Tin Mừng cho mọi tạo vật”* (Mc 16:15).

Như thế chúng ta có ba việc phải làm là: “giữ đạo” tức gìn giữ những lời giảng dạy của Chúa, phải “sống đạo” tức sống những điều Chúa dạy, và cuối cùng là phải “truyền đạo” tức là loan truyền Tin Mừng của Chúa ra khắp nơi. Thiếu một trong những việc phải làm này là chúng ta thiếu bốn phần của người Kitô hữu đích thực. Nhưng chúng ta đừng quá lo lắng sợ không đủ sức chu toàn bốn phần vì Chúa đã hứa rằng *“Và đây Thầy ở cùng các con mọi ngày cho đến tận thế”* (Mt 28:20)

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh